

392. Álmélkodással csudáljuk

Vad Péter Zsigmond

1. Ál - mél - ko - dás - sal csu - dál - juk Vég - he - tet - len sze - rel - med,
Ó, Is - ten, ha meg - vizzs - gál - juk Ki - je - len - tett ke - gyel - med;

Ezt száj ki nem mond - hat - ja, Nyelv nem ma - gya - ráz - hat - ja.

2. Mert az emberi nemzetet Annyira becsülötted,
Hogy te egyetlenegyedet Érette elküldötted
Emberi ábrázatban, Hogy élne gyalázatban.

3. Ó, Isten bölcsességének Megfoghatatlan titka!
Mély tengerét szerelmének Ki értené, mily ritka;
Ki ezt eszébe venné, Mélyen szívébe tenné.

4. Mi azért vígan dicsérünk, Ó, jó Atyánk, tégedet,
Magasztalunk, s arra kérünk, Hogy te szeretetedet
Gerjessed fel szívünkben, Jobban-jobban lelkünkben.